

Sygn. akt I C 193/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2017 r. w Piszcu

sprawy z powództwa M. (...) w W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej K. C. na rzecz powoda M. (...)w W. kwotę 8,14 zł (osiem złotych 14/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17.08.2016r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałej części postępowanie umarza.

III. Zasądza od pozwanej K. C. na rzecz powoda M. (...)w W. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt C 193/17 upr

UZASADNIENIE

W dniu 10 sierpnia 2016 roku M. (...)w W. wytoczył powództwo przeciwko K. C. o zapłatę kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w dniu 27 lutego 2016 roku korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Powód wezwał pozwaną do zapłaty należności przewozowej w wysokości 4,40 zł oraz kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej, łącznie kwoty 270,40 zł w terminie 14 dni od dnia sporządzenia wezwania do zapłaty. Pozwana nie uregulowała w wyznaczonym terminie zapłaty należności, dlatego powód domaga się odsetek ustawowych liczonych od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty.

Za podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 33a ust. 3 ustawy prawo przewozowe, uchwałę nr (...)Rady (...) W. z dnia 26 maja 2011 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...)Warszawie ze zm. oraz na art. 360 i 361 k.c. Powód opierając swoje żądania na podstawie art. 481 § 2 k.c. domaga się zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od całej kwoty od dnia upływu terminu płatności do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sygn. akt VI Nc-e 1389807/16 wydanym 7 września 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana K. C. dnia 20 września 2016 roku złożyła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, iż dnia 16 sierpnia 2016 roku zapłaciła kwotę 270,40 zł na rachunek bankowy podany na dokumencie przez kontrolera.

Wobec skutecznie złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie dnia 11 października 2016 roku postanowieniem przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Pieszku jako sądowi właściwości ogólnej pozwanej.

Powód pismem procesowym z dnia 31 maja 2016 roku, częściowo zrzekł się roszczenia i cofnął powództwo. Wskazał, że pozwana wpłaciła kwotę 270,40 zł, która została zaliczona w pierwszej kolejności na poczet należnych odsetek ustawowych, stąd też pozostała do zapłaty przez pozwaną kwota 8,14 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27 lutego 2016 roku ok. godziny 05:28 K. C. zawarła z M. (...) w W. umowę przewozu środkiem lokalnego transportu zbiorowego.

Kontroler biletów (...) w wyniku przeprowadzonej kontroli biletów, stwierdził brak odpowiedniego dokumentu przewozu i wystawił wezwanie do zapłaty, w którym wezwał K. C. do uiszczenia, w terminie 14 dni należności za przewóz w wysokości 4,40 zł oraz dopłaty dodatkowej w wysokości 266zł. Łączna należność za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wyniosła 270,40 zł. Na wezwaniu wskazano dane adresowe, numer ewidencyjny PESEL oraz serię i numer dowodu osobistego pozwanej.

Pozwana własnoręcznym podpisem poświadczyła, że zapoznała się z należnościami.

Termin do zapłaty upłynął w dniu 11 marca 2016 roku. K. C. w tym terminie nie uiszczyła należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 19, bezsporne)

Przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego pracowników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego, reguluje ustawa z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2015r., poz. 915 j.t.).

Definicja umowy przewozu zawarta jest w art. 774 k.c., zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Umowa przewozu jest umową dwustronnie zobowiązującą, wzajemną i odpłatną.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 cytowanej ustawy Prawo przewozowe, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia- przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 1 i 3 cytowanej ustawy Prawo przewozowe).

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że pozwana, której tożsamość ustalona została na podstawie okazanego kontrolerowi biletów dowodu osobistego zawarła z powodem umowę przewozu. W konsekwencji zobowiązana była do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia.

Wysokość kwoty dochodzonej pozwem oraz zasadność roszczenia nie była kwestionowana przez pozwaną, która już po wpłynięciu pozwu spełniła częściowo zobowiązanie wpłacając powodowi kwotę 270 zł.

Mając na uwadze częściowe cofnięcie powództwa, Sąd, na podstawie powołanych przepisów, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem, to jest 8,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części na skutek skutecznego cofnięcia powództwa Sąd umorzył postępowanie w oparciu o treść art. 355 kpc.

Umorzenie postępowania wobec cofnięcia pozwu z powodu dobrowolnej spłaty przez pozwaną ciężącego na niej względem powoda zobowiązania, co nastąpiło po wytoczeniu niniejszego powództwa, stawia stronę pozwaną w roli strony przegrywającej spór i tym samym czyni zasadnym zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy art. 98 kpc oraz § 2 pkt 1) i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 w brzmieniu aktualnym na dzień wniesienia pozwu), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w kwocie 120zł tytułem zastępstwa procesowego i 30 zł tytułem kosztów opłaty sądowej od pozwu.